

کتاب دانیال - شماره سی و پنج

برداشتن پرده از چارچوب نبوتی: بینش ویلیام میلر و سه قدرت ویرانگر که به آرماگدون منتهی می‌شوند

Jeff Pippenger

2023-12-30

در «زمان پایان»، در سال ۱۷۹۸، مَهر کتاب دانیال — و به‌طور مشخص‌تر، رؤیایی که در کنار رود اولای دیده شد — گشوده شد. این رؤیا آغازِ داوری تفتیشی را در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ اعلام کرد. آیه‌ای که مبنای آن حقیقت شد، دانیال باب هشتم، آیه چهاردهم است. ویلیام میلر، پیام‌آوری که برای شناخت گشوده‌شدن آن پیام برگزیده شده بود، هرگز همه حقایق مرتبط با آن رؤیا را به‌طور کامل درنیافت، اما وظیفه‌ای را که به او سپرده شده بود به انجام رساند.

وقتی میلر مطالعه خود را درباره کلام پیامبرانه آغاز کرد، دریافت که اصولی برای تفسیر نبوت وجود دارد که در خود کتاب مقدس شناسایی و تثبیت شده است. این اصول مدون شد و با عنوان «اصول تفسیر ویلیام میلر» شناخته شد. این اصول به تأیید الهام الهی رسیده‌اند و به‌عنوان اصولی شناخته می‌شوند که کسانی که آغاز داوری اجرایی را در زمان قانون یکشنبه اعلام می‌کنند از آن‌ها استفاده خواهند کرد. میلر اظهار کرد که مطالعه کتاب مقدس را از ابتدای آن آغاز کرد و فقط زمانی پیش می‌رفت که آنچه را همان موقع بررسی می‌کرد، می‌فهمید. با این رویکرد به‌راحتی می‌توان دید که چرا نخستین نبوت زمانی که میلر شناخت — و بر پیامی اثر داشت که او قرار بود تحقق آن در سال ۱۸۴۴ را معرفی کند — «هفت زمان» لاولیان باب بیست‌وشش بود.

الهام به ما می‌گوید که فرشته جبرئیل، همراه با دیگر فرشتگان مقدس، ذهن میلر را هدایت کرد؛ همان‌گونه که جبرئیل ذهن دانیال، یوحنا مکاشفه‌نگار و همه پیامبران کتاب مقدس را هدایت کرده بود، زیرا وظیفه‌ای که شیطان از دست داده بود به جبرئیل سپرده شده بود. وظیفه جبرئیل در نام نخستین شیطان، لوسیفر، که به معنای «حامل نور» است، نمایان بود. جبرئیل نور نبوی را به میلر رساند و او در اطاعت از آن نور، پیامی را ارائه کرد که آغاز داوری تحقیقی را در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ اعلام می‌کرد.

با نگاه به گذشته، کسانی که می‌خواهند کار ویلیام میلر را بفهمند، درمی‌یابند که به او نسبت به کلام نبوی بینش‌هایی داده شده بود که به کلیدهایی برای کار او در سامان دادن به پیام داوری قریب‌الوقوع بدل شدند. یکی از آن کلیدها تشخیص او بود که در کاربرد نبوی، یک روز نماینده یک سال است. دیگری ساختاری نبوی بود که او برای جای دادن و هم‌تراز کردن خطوط نبوتی که کشف کرده بود، به کار گرفت. آن ساختار بر دو قدرت شیطانی استوار بود که ویرانی را بر قوم خدا و قدس خدا وارد آوردند. همه کشفیات میلر بر ساختار نبوی‌ای قرار گرفت که تاریخ بت‌پرستی و سپس پاپی‌گری را ترسیم می‌کرد؛ و این دو به‌نوبت هم قدس خدا و هم قوم خدا را از زمان اسرائیل باستان تا بازگشت دوم مسیح پایمال کردند.

آن ساختار نبوی به او اجازه داد تا هر حقیقت لازم برای تثبیت ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ به‌عنوان آغاز داوری را به‌درستی شناسایی کند. اما آن حقیقت محدود بود، زیرا او نمی‌توانست قدرت سوم آزارگر را که در تاریخ نبوت پس از بت‌پرستی و پاپی‌گری می‌آمد، ببیند. لازم نبود که او آن حقیقت را ببیند، زیرا مأموریتش اعلام ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ بود، و نور قدرت سوم آزارگر پس از آن تاریخ آشکار خواهد شد.

در ارتباط با هم‌سوسازی فهم‌های نبوی خود بر ساختاری مبتنی بر دو قدرت ویرانگر نخست روم بت‌پرست و سپس روم پاپی، او چنین می‌فهمید که واژه‌ای که در کتاب دانیال به «دائمی» ترجمه شده، نمادی از بت‌پرستی، یا روم بت‌پرست، است. واژه «تمید» که به «دائمی» ترجمه می‌شود، در دانیال پنج بار به کار رفته است. این واژه همواره همراه با نمادی به کار رفته که میلر به درستی آن را نمایانگر پاپیت می‌دانست. نماد پاپیت که همیشه در پیوند با «دائمی» می‌آید، با دو نماد بازنمایی شده است. در هر صورت، هر دو نماد قدرت پاپی، پاپیت را معرفی می‌کنند، با این همه، هرگاه دانیال واژه «تمید» را که به «دائمی» ترجمه شده، به کار برد، همواره همراه و پیش از نماد پاپیت بود. برداشت میلر از «دائمی» در کتاب دانیال، به بنیان ساختاری بدل شد که او بر اساس دو قدرت ویرانگر بت‌پرستی و سپس پاپیت می‌دید. شناسایی «دائمی» به عنوان بت‌پرستی در کتاب دانیال از سوی میلر، مقدر بود که به مناقشه‌ای عظیم در درون ادونتیسیم بدل شود؛ مناقشه‌ای که از نسل دوم ادونتیسیم آغاز شد؛ نسلی که در سال ۱۸۸۸ شروع گردید.

نخستین حقیقت نبوی‌ای که میلر کشف کرد و جزئی از فهم بیست و دوم اکتبر ۱۸۴۴ بود، «هفت بار» لاویان بیست و شش بود، و همان نخستین حقایق تثبیت شده میلر بود که در ۱۸۶۳ رد شد. آن رد، نسل نخست ادونتیسیم را آغاز کرد، هنگامی که آنان سرگردانی در بیابان لائودکیه را آغاز کردند. نسل دوم در کنفرانس عمومی مینی‌اپولیس در ۱۸۸۸ آغاز شد، و در پی شورش‌هایی که در آنجا رخ داد، کار شیطانی رد شناسایی میلر از "daily" "daily" به عنوان بت‌پرستی در ۱۹۰۱ آغاز شد. برداشت درست از "daily" تا پس از مرگ نبی‌ای که تصریح کرده بود دیدگاهی که در مخالفت با دیدگاه درست میلر درباره "daily" "daily" ترویج می‌شد، از سوی «فرشتگانی که از آسمان اخراج شده بودند» رسانده شده بود، به طور کامل کنار گذاشته نشد. رد کامل در نسل سوم، حدود ۱۹۳۱ رخ داد. نسل سوم اندکی پس از کنفرانس کتاب مقدس ۱۹۱۹، با انتشار کتابی از دلیو. دلیو. پرسکات با عنوان «تعلیم مسیح» آغاز شده بود. در ۱۹۱۹، نسل سوم آغاز شد و تا انتشار کتاب «پرسش‌هایی درباره آموزه» در ۱۹۵۷ ادامه یافت.

پس از آن که کار میلر بر دو لوح حقیق (نمودارهای پیشگام ۱۸۴۳ و ۱۸۵۰) تثبیت و روشن شد، آنگاه خداوند آغاز کرد به آشکار کردن این حقیقت که قدرت ویرانگر دیگری، سومی، وجود دارد که پس از بت‌پرستی و پاپی‌گری خواهد آمد و قوم خدا را نیز آزار خواهد داد.

شیطان طی قرن‌های بسیار از راه بت‌پرستی و سپس از راه دستگاه پاپی، قدرت خود را به کار بست تا شاهدان وفادار خدا را از روی زمین محو سازد. بت‌پرستان و پاپیان تحت تأثیر همان روح اژدها عمل می‌کردند. تفاوتشان تنها در این بود که دستگاه پاپی، با تظاهر به خدمت خدا، دشمنی خطرناک‌تر و بی‌رحم‌تر بود. شیطان از راه کاتولیک‌گرایی رومی جهان را به اسارت گرفت. کلیسای مدعی خدا به صفوف این فریب‌کشانده شد و بیش از هزار سال قوم خدا زیر خشم اژدها رنج بردند. و هنگامی که دستگاه پاپی، که از نیروی خود تهی شده بود، ناچار شد از آزار دست بردارد، یوحنا دید که قدرتی تازه سربرمی‌آید تا پژواک صدای اژدها شود و همان کار ظالمانه و کفرآمیز را پیش ببرد. این قدرت، آخرین که قرار است با کلیسا و شریعت خدا جنگ کند، با حیوانی دارای شاخ‌هایی همچون بره نمادپردازی شده بود. وحوش پیش از آن از دریا برآمده بودند، اما این از زمین برآمد، که نمایانگر خیزش مسالمت‌آمیز آن ملتی است که این نماد بر آن دلالت دارد. «دو شاخ مانند بره» به خوبی ویژگی دولت ایالات متحده را باز می‌نماید، چنان‌که در دو اصل بنیادینش، جمهوری‌خواهی و پروتستانیسیم، بیان شده است. این اصول راز قدرت و رونق ما به عنوان یک ملت است. آنان که نخستین بار در سواحل آمریکا پناه یافتند، شادمان بودند که به کشوری رسیده‌اند رها از دعاوی متکبران پاپی‌گری و استبداد سلطنتی. آنان عزم کردند حکومتی بر بنیاد وسیع آزادی‌های مدنی و دینی برقرار کنند. نشانه‌های زمان، ۱ نوامبر ۱۸۹۹.

میلر نتوانست سومین قدرت جفاگر را ببیند و از همین رو ساختارش ناقص بود، هرچند برای به انجام رساندن کارش کاملاً مناسب بود. خواهر وایت تصریح می‌کند که میلر فرستاده برگزیده خدا بود؛ او در کار خود شباهتی نمادین به ایلیا و یوحنا تعمیددهنده داشت، و در فراخوانده شدن به کارش به الیشع، و در مرگش به موسی. در تاریخ مقدس، اندکند کسانی که تفسیری الهام‌شده درباره‌شان می‌گوید فرشتگان بر سر گورشان در انتظار برخیزانیدن‌شان ایستاده‌اند، اما چنین تفسیری درباره میلر آمده است. این واقعیت که کار او به سبب تاریخی که در آن برانگیخته شد محدود بود، اهانتی به میلر نیست؛ بلکه صرفاً ضرورتی است که باید بدان اذعان کرد، اگر قرار است کار او در پرتو حقیقی کلام نبوی خدا در نظر گرفته شود.

میلر راهنمایی مشخص فرشته‌گون دریافت کرد که به او امکان داد چارچوبی نبوی بسازد که بر دو قدرت ویرانگر بت‌پرستی و سپس پاپی‌گری استوار بود. به همین دلیل، نبوت‌هایی که تاریخ فراتر از ویرانی انجام‌شده به دست آن دو قدرت را مشخص می‌کردند، از سوی میلر به اشتباه فهمیده شدند. با این حال، هیچ‌یک از آن سوءبرداشت‌ها راهی به دو لوح مقدس حقوق نیافت، جایی که بنیادهایی که از طریق کار میلر برپا شده بودند، به صورت تصویری به نمایش درآمده بودند. از این رو الهام توانست درباره نمودار ۱۸۴۳ بنویسد که آن به دست خداوند هدایت شده بود.

خداوند به من نشان داد که نمودار ۱۸۴۳ به دست او هدایت شده بود و هیچ بخشی از آن نباید تغییر یابد؛ اعداد همان‌گونه بودند که او می‌خواست. دست او بر آن بود و خطایی را در برخی از اعداد پنهان کرده بود، به‌گونه‌ای که هیچ‌کس نمی‌توانست آن را ببیند تا زمانی که دستش برداشته شد.

«سپس دیدم که در ارتباط با «دائمی»، واژه «قربانی» به واسطه خرد انسانی افزوده شده و به متن تعلق ندارد؛ و اینکه خداوند دیدگاه درست آن را به کسانی عطا کرد که فریاد ساعت دآوری را سر دادند. زمانی که اتحاد وجود داشت، پیش از ۱۸۴۴، تقریباً همه درباره دیدگاه درست «دائمی» هم‌نظر بودند؛ اما از ۱۸۴۴ به بعد، در میان آشفتگی، دیدگاه‌های دیگری پذیرفته شده و تاریکی و سردرگمی در پی آمده است.» ریویو و هرالده، ۱ نوامبر ۱۸۵۰.

حقایقی که میلر به راهنمایی فرشتگان گرد آورده بود، از سوی خداوند هدایت می‌شد؛ و در تأیید نمودار ۱۸۴۳، الهام این را نیز در بر داشت که برداشت میلر مبنی بر اینکه «daily» «daily» نمایانگر بت‌پرستی است، درست بود. واژه عبری «tamid» که به «daily» «daily» ترجمه شده، پنج بار در کتاب دانیال آمده و همواره بیانگر رابطه میان دو قدرت ویرانگر بت‌پرستی و سپس پاپی‌گری است.

درک میلر از «روزانه»، به عنوان نمادی از بت‌پرستی، در چارچوب پیش‌گویانه‌ای که به کار گرفته بود کاملاً اساسی بود؛ زیرا رابطه ترتیبی بت‌پرستی و سپس پاپ‌گرایی به نقطه مرجع او برای هم‌راستا کردن همه پیشگویی‌هایی بدل شد که هدایت شده بود آنها را بفهمد.

در «زمان پایان»، در سال ۱۷۹۸، مهر کتاب دانیال برداشته شد، و بخش اصلی‌ای که خواهر وایت آن را «ستون مرکزی» و «بنیاد» جنبش ظهور معرفی کرد، باب هشتم دانیال، آیه چهاردهم بود.

آیه‌ای از کتاب مقدس که بیش از هر آیه دیگری، هم بنیاد و هم ستون مرکزی ایمان ادوتنی به‌شمار می‌رفت، این بیان بود: «تا دو هزار و سیصد روز؛ آنگاه مقدس‌گاه تطهیر خواهد شد.» [دانیال ۸:۱۴] نبرد عظیم، ۴۰۹.

آیه چهاردهم پاسخ آیه سیزدهم است و این پاسخ بدون زمینه پرسش بی‌معناست.

آنگاه شنیدم که یکی از قدیسان سخن می‌گفت، و قدیسی دیگر به آن قدیسی که سخن می‌گفت، گفت: این رؤیا درباره قربانی دائمی و تعدی ویرانگر، برای سپردن هم قدس و هم سپاه به پایمال

شدن، تا چه مدت خواهد بود؟ و او به من گفت: تا دو هزار و سیصد روز؛ آنگاه قدس تطهیر خواهد شد. دانیال ۱۳:۸، ۱۴.

این دو آیه نماد افزایش دانشی هستند که هنگامی پدید آمد که مهر کتاب دانیال در "زمان آخر"، در سال 1798 گشوده شد. آیه سیزدهم، دو قدرت ویرانگر را معرفی می‌کند که میلر الگوی نبوی خود را بر پایه آنها بنا کرد. میلر "دائمی" را در آیه سیزدهم به عنوان بت‌پرستی، و "تعدی ویرانگر" را پاپ‌گرایی شناسایی کرد. مهم است دریابیم که الگوی نبوی‌ای که فرشتگان میلر را به شناخت آن رهنمون شدند، در همان دو آیه‌ای معرفی می‌شود که نمایانگر افزایش دانشی‌اند که در سال 1798 در تاریخ پدید آمد. با این همه، به میلر داده نشد که قدرت بعدی را که بر صحنه نبوت ظاهر می‌شود و قوم خدا را آزار می‌دهد، ببیند.

«من دیدم که آن وحش دوشاخ دهانی مانند اژدها داشت، و قدرتش در سرش بود، و این که حکم از دهانش بیرون خواهد آمد. سپس مادر فاحشه‌ها را دیدم؛ که مادر خود دختران نبود، بلکه از آنان جدا و متمایز بود. دوران او به سر آمده و گذشته است، و دخترانش، یعنی فرقه‌های پروتستان، بعدی بودند که بر صحنه بیایند و همان اندیشه‌ای را به عمل درآورند که مادر داشت، آن‌گاه که بر مقدسان جفا می‌کرد. دیدم که هرچه مادر از قدرت می‌افتاد، دختران رشد می‌کردند، و به زودی آنان همان قدرتی را اعمال خواهند کرد که زمانی مادر اعمال می‌کرد.» اسپال دینگ و مگان، 1.

ناتوانی میلر در دیدن قدرت سوم او را واداشت به نتیجه‌گیری‌هایی که صرفاً نادرست بودند. میلر وحش دریا در مکاشفه باب سیزده را روم بت‌پرست و وحش زمین را روم پاپی شناسایی کرد. تطبیق او از مکاشفه باب هفده نیز به سبب ناتوانی‌اش در دیدن تاریخ نبوی فراتر از دومین قدرت ویرانگر پاپیسم، معیوب بود. از این رو، وقتی میلر قدرت روم را در نبوت دانیال شناسایی کرد، آن را یک قدرت واحد دانست که در دو مرحله ظاهر می‌شود. آن تطبیق درست بود و هست، اما مانع شد که او پادشاهی‌های نبوت کتاب مقدس را چیزی فراتر از چهارمین پادشاهی، که به وسیله روم نمایندگی می‌شد، درک کند. او تشخیص داد که چهارمین پادشاهی روم دو مرحله دارد، که به صورت روم بت‌پرست و روم پاپی نمایانده شده‌اند، اما نتوانست ببیند که روم پاپی همچنین پنجمین پادشاهی است که قرار بود پس از آن پادشاهی ششمی بیاید.

در باب دوم دانیال، پیروان میلر عناصر پادشاهی پنجم نبوت‌های کتاب مقدس را با پادشاهی چهارم درهم آمیختند. در سطح بنیادین، کاربردشان درست بود، اما ناقص؛ زیرا نخستین اشاره به پادشاهی‌ها در نبوت‌های کتاب مقدس باید با آخرین اشاره به پادشاهی‌ها همخوان باشد، چون عیسی، به عنوان آلفا و امگا، همواره پایان را با آغاز نشان می‌دهد. ناتوانی از دیدن تمایز میان دو پادشاهی متوالی باعث شد میلر نتواند تشخیص دهد که باب دوازدهم مکاشفه بت‌پرستی (اژدها) را شناسایی می‌کند، و اینکه وحش دریا در باب سیزدهم مکاشفه پاپیسم (وحش) است و وحش زمین در باب سیزدهم مکاشفه پروتستانتیسم مرتد (نبی کاذب) است.

میلر نتوانست اژدها، وحش و پیامبر دروغین را در فصل‌های دوازده و سیزده مکاشفه به عنوان سه پادشاهی پی‌درپی ببیند؛ از این رو منطق نبوی او وادارش کرد فرض کند که آن دو فصل تصویر متوالی آن سه قدرتی نیستند که جهان را به آرماگدون می‌کشانند. نوری که به میلر عطا شده بود، نور کامل برای نسل او بود و نسل او با همان نور آزموده شد.

نور سه قدرت ویرانگر (اژدها، وحش و پیامبر کاذب) در «زمان پایان»، در سال 1989، به فیوچر فور آمریکا داده شد. بخشی از کتاب دانیال که با فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی، در تحقق فصل یازدهم، آیه چهل دانیال مهرگشایی شد، نور فرشته سوم بود، در حالی که به میلر نور فرشته اول داده شده بود. شش آیه پایانی فصل یازدهم دانیال به عنوان بنیان و ستون مرکزی جنبش فیوچر فور آمریکا تلقی

شدند، و آیه چهل فصل یازدهم دانیال آن نور را خلاصه می‌کند؛ همان‌گونه که آیات سیزده و چهارده فصل هشتم دانیال نوری را که در جنبش میلری مهرگشایی شده بود، خلاصه می‌کردند.

و در زمان پایان، پادشاه جنوب بر او یورش خواهد برد؛ و پادشاه شمال با ازابه‌ها و سواران و کشتی‌های بسیار چون گردبادی بر او خواهد تاخت؛ و به سرزمین‌ها داخل خواهد شد و سیل‌آسا از آنها عبور خواهد کرد. دانیال ۱۱:۴۰.

این آیه جنگی را مشخص می‌کند که در «وقت آخر» در سال ۱۷۹۸ میان پادشاه جنوب و پادشاه شمال آغاز شد. پادشاه جنوب نماینده فرانسه بی‌خدا بود که در همان سال زخم مهلک را بر نهاد پاپی وارد آورد. نهاد پاپی در آن‌جا به‌عنوان پادشاه شمال نمایانده شده است. فرانسه، از نظر نبوی در سال ۱۷۹۸، یک‌دهم آن ده پادشاهی باب هفتم دانیال بود. آن ده پادشاهی نماینده روم وثنی‌اند، و روم وثنی نماینده اژدهاست. نهاد پاپی (پادشاه شمال) نمایانگر وحش است. آیه تصریح می‌کند که پادشاه شمال (نهاد پاپی)، که در آغاز آیه زخم مهلک خود را دریافت کرده بود، سرانجام از پادشاه جنوب (پادشاه بی‌خدایی) تلافی خواهد کرد. هنگامی که نهاد پاپی تلافی کرد، پادشاه بی‌خدایی از کشور فرانسه به کنفدراسیون اتحاد جماهیر شوروی منتقل شده بود. فرانسه یک کشور بود، اما وقتی نهاد پاپی در آیه علیه پادشاه جنوب تلافی کرد، پادشاه جنوب به‌صورت «کشورها» مشخص شده بود، همان‌گونه که اتحاد شوروی سابق نیز چنین بود.

وقتی پادشاه شمال (پاپیت) تلافی کرد، با خود «ارابه‌ها»، «سواران» و «کشتی‌های بسیار» آورد. ازابه‌ها و سواران نماد قدرت نظامی‌اند و کشتی‌ها نماد قدرت اقتصادی. قدرتی که برای براندازی اتحاد جماهیر شوروی با پاپیت اتحاد نامقدسی بست، ایالات متحده بود، و در فصل سیزدهم مکاشفه، دو نقطه قوت ایالات متحده چنین معرفی می‌شود: توانایی آن در واداشتن جهان به پذیرش نشان اقتدار پاپی، با توسل به زور اسلحه و نیز ابزار اقتصادی. بدون آن نشان، مردم از خرید و فروش منع خواهند شد و سپس، باز هم بدون آن نشان، مردم به مرگ محکوم خواهند شد.

آیه چهل‌م به‌طور مستقیم اژدها (پادشاه جنوب)، وحش (پاپیت) و نبی کاذب (ایالات متحده) را مشخص می‌کند. آیه بنیادین «زمان پایان» در سال ۱۹۸۹، سه قدرت ویرانگر را که جهان را به هارمجدون می‌کشاند مشخص می‌کند؛ همان‌گونه که آیات بنیادین جنبش میلرایتی دو قدرت ویرانگر بت‌پرستی و پس از آن پاپیت را مشخص کرده بودند.

آیه با نبردی میان پادشاه جنوب و پادشاه شمال آغاز می‌شود. در آغاز آیه (۱۷۹۸)، پادشاه جنوب غالب است، اما در ادامه، پادشاه شمال تلافی می‌کند و بر پادشاه جنوب پیروز می‌شود. آغاز آیه نبرد میان پادشاه شمال و پادشاه جنوب را نشان می‌دهد، و در پایان پیامی که در آیه نهفته است همان نبرد میان پادشاهان شمال و جنوب ترسیم می‌شود، اما با نتایجی وارونه. آغاز «زمان پایان» در ۱۷۹۸ را نشان‌گذاری کرد، و نبرد پایانی «زمان پایان» در ۱۹۸۹ را نشان می‌دهد. آیه در شهادت مکتوب خود امضای «آلفا و امگا»، یعنی آغاز و انجام، را در بر دارد.

تاریخ واقعی آیه از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۸۹ نیز فراتر می‌رود و تا قانون یکشنبه آیه چهل‌ویک ادامه می‌یابد. در قانون یکشنبه، اتحاد سه‌گانه بابل مدرن بر اثر سلسله‌ای از رویدادهای سریع پدید می‌آید. از این‌رو آیه چهل از زمانی آغاز می‌شود که زخم مرگبار در سال ۱۷۹۸ وارد می‌شود و فاحشه‌صویر به فراموشی سپرده می‌شود. تاریخی که آیه نمایندگی می‌کند، به‌طور کامل در قانون یکشنبه آیه چهل‌ویک پایان می‌یابد؛ جایی که زخم مرگبار التیام می‌یابد و فاحشه‌صویر به یاد آورده می‌شود. نشان آغاز و پایان نه‌تنها بر متن موجود در آیه نگاشته شده، بلکه بر تمام تاریخی که آیه نمایندگی می‌کند نیز نقش بسته است. آن آیه چارچوب نبوی را مشخص می‌کند که نه صرفاً بر بت‌پرستی (اژدها) و پاپی‌گری (وحش) استوار است، بلکه ساختار سه قدرت ویرانگر را که جهان را به

ها رمجدون می‌کشاند، معرفی می‌کند.

چارچوب نبوی میلر از فرارسیدن داوری تفتیشی خدا خبر داد، و چارچوب نبوی «آینده برای آمریکا» از فرارسیدن داوری اجرایی خدا خبر می‌دهد. در «زمان پایان» در سال ۱۹۸۹، هنگامی که با فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی، شش آیه پایانی باب یازدهم دانیال از مهر برداشته شد، فرایند سه‌مرحله‌ای آزمون و تطهیر آغاز گردید. این نکته که میلر تنها بت‌پرستی و پاپی‌گری را می‌دید و پروتستانیسیم مرتد را نمی‌دید، باید فهمیده شود تا رؤیای رود اولای که در سال ۱۷۹۸ از مهر برداشته شد، به درستی درک گردد.

آن بررسی را در مقاله بعدی ادامه خواهیم داد.

وقتی برای از دست دادن نداریم. روزگار پرآشوبی پیش روی ماست. روح جنگ سراسر جهان را برانگیخته است. به زودی صحنه‌های آشوبی که در نبوت‌ها از آن‌ها سخن گفته شده، به وقوع خواهد پیوست. نبوت باب یازدهم دانیال تقریباً به تحقق کامل خود رسیده است. بخش زیادی از تاریخی که در تحقق این نبوت رخ داده است، تکرار خواهد شد.

در آیه سی‌ام از قدرتی سخن گفته شده که 'آیات ۳۰ تا سی‌وشش نقل شده‌اند.'

"صحنه‌هایی مشابه آنچه در این عبارات توصیف شده است رخ خواهد داد." انتشار دست‌نوشته‌ها، شماره ۱۳، ۳۹۴.